

се сражаваха съ щикове, съ юмруци и се залавяха за шията на неприятеля. Нощта наближаваше да настъпи; войниците бѣха изчерпали мунициитѣ си и искаха да имъ се дадатъ патрони.

Ахмедъ паша, въ отчаяние, не можеше да имъ достави, защото нѣмаше. Най-послѣ, слѣдъ като унищожиха бруссенския баталионъ, Руситѣ сполучиха да навлѣзатъ въ укрѣплението.

Ахмедъ паша събра малкото си останали войници и се постара да ги пустне още веднажъ противъ неприятеля, ала всичкитѣ му офицери бѣха вече извънъ строя; той не успѣ самъ да повдигне хората си.

Нощта бѣ настъпила; всѣко съпротивление отъ тукъ нататъкъ бѣше невъзможно и генералътъ бѣ принуденъ да сложи оръжие. Издигнаха бѣло знаме откъмъ оная страна, гдѣто прѣдполагаха, че се намира генералъ Гурко. Рускитѣ офицери, които се намираха въ рововетѣ, почнаха да си развѣватъ кърпитѣ и Ахмедъ паша даде сигнала да се прѣкрати огъня, ала Руситѣ, които бѣха вече завладѣли половината отъ укрѣпленията, се възползуваха отъ туй обстоятелство за да атакуватъ другата половина, която бѣше още заета отъ Турцитѣ; тѣ ги изгониха отъ вътрѣ и откриха слѣдъ тѣхъ силна стрѣлба,